

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - toukokuu 2023

”LÄHDEN MAALLE, JOS PÄÄSEN YÖKSI KAUPUNKIIN...”

Näin runoilivat **Juice** ja **Mikko**. Lause kuvaa poikani **Aleksanterin** vallitsevaa elämänasennetta – siispä sivistyksen piiriin. Se ei tee pahaa kellekään. Toki sivistystä on maallakin, hyvinkin syvällistä, josta jopa ulkomaalaiset tykkäävät. Olen Aleksanterin kanssa kevätpuuhissa synnyinkodissani Kerimäen Hälvässä.

Jäät lähtivät vappuna Puruvedestä, tavanomaisesta viikon-pari aikaisemmin. Ilmastonmuutoksen huomaavat kaikki täällä asuvat. Talvet ovat aina vaan lyhempiä ja jäät järvessä heikompia.

Ilmastonmuutos ei vaikuta opaskoirien koulutukseen juuri mitenkään. Ennen täytyi ”ilmoja pidellä” eli ei lähdetty yli 15 asteen pakkasella ainakaan kaupunkikoulutukseen, koska koira ei palelemisen vuoksi oppinut juuri mitään. Haittana oli myös ylenmääräinen suolan ja sepelin käyttö kulkuväylien sulatukseen ja liukkauden estämiseen. Koiraahan ei haitannut liukkaus, vaan useita asteita pakkasen puolella oleva suolavesi, jossa se joutui tarpomaan. Ei terävä sepelikään tassujen alla hyvältä tuntunut. Kuivalla kelillä saattoi hyvin kulkea kovemmallakin pakkasella, kun piti vauhtia yllä. Joskus yksittäistä tassua paleli, mutta se haitta korjaantui taputtamalla palelevaa tassua ja kouluttajan rukkaskättä yhteen.

Muutimme opaskoirien luovutuskurssit 1970-luvun lopulla pidettäviksi Onnelassa. Kevät tuli säännöllisesti huhtikuun puolivälissä ja saatoimme siihen aikaan pitää kaksi kurssia huhti-toukokuussa ja toiset kaksi loka-marraskuussa. Syksyn kurseilla saattoi joskus yllättää lumenpaljous. Siihen aikaan ei lunta heti saatu pois ja joskus saatettiin harjoitella parikin vuorokautta umpihangessa. Aamuisin oli Tuusulantiellä oleva Mätäkivenmäki jännityksen kohde – päästäänkö ylös vai ei? Useimmiten päästiin, sillä Wolkkari takatuupparina kulki hyvin myös hangessa.

Onnelaan rakennettiin jaloitteluaiteus koirille. Aiteus sijaitsi majoitusrakennusten lähellä, aluksi Tammiston vieressä ja kurssikoon kasvettua Toukolan luona. Koirilla kävi joskus aika pitkäksi ja ensikertalaisia kurssilaisia ne tuppasivat jallittamaan.

Kouluttajat lähtivät Onnelasta kotiin työpäivien päätyttyä ja viikonloppusinkin kurssilaiset saivat pärjätä itsekseen koiriensa kanssa.

Viikonlopun jälkeen maanantaina kurssilaiset kertoivat kouluttajille koiriensa edesottamuksista. Joku koirakko kiertänyt kämppärakennustaan pusikoiden läpi useaan kertaan löytämättä ulko-ovea. Kaiken huippu oli se, että jotkut koirat oppivat jaloittelulaitaukselle mennessä ohjaamaan haltijansa taitavasti avonaisesta portista aitauksen sisäpuolelle, jolloin tämä asianmukaisesti laski ”koiran ulos”, laittoi portin kiinni ja koira lähti huitelemaan pitkin pihoja käyttäjän jäädessä itse aitaukseen. Joitakin moiset koiran jallitukset pisti vihaksi, mutta kyllä maanantaihin mennessä oli lepytty ja kaikilla oli ennen pitkää mitä mainioin opaskoira, joillakin jopa elämänsä paras kaveri. Eräs konkarikäyttäjä lausui oltuaan useamman labradorinnoutajan isäntä: ”Labradorinnoutaja on ovela, mutta käyttäjän pitää olla vielä ovelampi!”

Jälleen suru-uutinen - Ari Suutarla on poissa

Huhtikuussa saimme kuulla, että rovasti **Ari Suutarla** oli poistunut joukostamme 81-vutiaana. Hänet oli vihitty aikoinaan papiksi Suomen nuorimpana ammattinsa edustajana. Hän teki elämänsä päätyön ns. sokeainpappina Kirkon diakoniatyön sihteerinä. Lisäksi hän osallistui järjestötyöhön Opaskoirayhdistyksessä, Opaskoirasäätiössä, Sokeain Ystävät ry:ssä, Abilis-säätiössä, Mika Waltari-säätiössä – siis monessa mukana. Kirkon ”sokeainpappina” hän kiersi Suomen seurakuntia järjestäen ns. näkövammaisten kirkkopyhiä, jolloin matkavuorokausia kertyi vuosittain paljon. Ympäri maailmaa Suomen harjoittaman kehitysyhteistyön tarkastajana hän matkusti paljon, kuten myös kansainvälisen yhteistyön merkeissä opaskoira-asioissa. Lähes 20 vuotta Ari toimitti Opaskoirayhdistykselle Opaskoira-vuosikirjaa (ent. Sokean Opas). Omista koiratouhuistaan hän on kirjoittanut Betty ja minä-nimisen kirjan. Paljon hän on kirjoitellut mm. koira-asioista eri julkaisuihin ja osallistunut some-keskusteluihin. Hän on myös tehnyt Suomen ensimmäisen sokeiden hyväksi toimineen järjestön, Sokeain Ystävät ry:n, historiikin. Lukuisat ovat myös Arin muut kirkolliset tehtävät. Minutkin Ari on vihkinyt avioliittoon ja kaikki lapsemme kastanut.

Juha Herttuainen